

[Hans Hækkerup]

men af helt andre grunde. Den går ikke. Det er for lyst.

Vi mener i socialdemokratiet, at denne lovgivning principielt må omfatte alle foreninger med en formue over en vis størrelse, og så kan vi i beskatningsloven fritage nogle af dem for beskatning.

Der er mange andre åbenlyse mangler ved lovforslaget. Når tanken om en fondsbeskatning i sin tid fandt så stor genklang, var det ikke mindst på grund af familiefondene. Fondsudvalget mente da også, at der i virkeligheden er behov for at stramme op omkring familiefondene. Udvalget foreslog, at der skulle ske en begrænsning af familiens ene- eller fortrinsret til udlodninger, så familiefonden kun kunne oprettes for familie-medlemmer, der levede på stiftelsestidspunktet, eller for en i forhold til disse ufødt generation. I justitsministerens lovforslag er den paragraf simpelt hen blevet slettet. Men den går ikke. Vi skal nok komme med et ændringsforslag, der retter op på det igen.

På nøjagtig samme måde har justitsministeren slettet en anden paragraf i fondsudvalgets lovudkast, hvori det bestemmes, at stifteren og dennes familie ikke må have flertal i bestyrelsen. Men det vil der også blive rettet op på.

Tingene begynder rigtig at hænge sammen, når det så yderligere fremgår, at en tredje paragraf, der går ud på, at vederlag og andre ydelser til bestyrelsesmedlemmer skal godkendes af fondsmyndigheden, også er slettet af justitsministeren. Det åbner simpelt hen uanede muligheder. Man kan give sine penge til et almennyttigt formål og alligevel bevare den fulde dispositionsret. Man kan selv bestemme flertallet i bestyrelsen. Man kan udlodde renterne til sine efterkommere i 28 slægtled, og man kan fastsætte vederlag m.v. til dem, man selv har sat ind i bestyrelsen. Hvis det stod til regeringen, skulle man både kunne blæse og have mel i munden.

Vi er indstillet på at skulle i gang med en kulegravning af lovforslaget, en meget kritisk gennemgang. Men det skal ikke forhindre os i at blive færdige i denne folketingssamling. Som lovforslaget ser ud nu, er det værre end ingenting. Det flertal, der for knap et år siden pålagde regeringen at komme med et lovforslag om en fondslovgivning, har et fælles ansvar for, at det nu lykkes os at få udarbejdet de nødvendige ændringsforslag, og at

det lykkes os at få gennemført en rimelig og fornuftig fondslovgivning. Det skal lykkes.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Hans Hækkerups tale var så blid og selvmodsigende, at den næsten skal have et par spørgsmål med med det samme, for at vi kan vide, hvor vi er henne.

Politisk bedrageri. Ved bedrageri kan man jo også tænke lidt på de forurettede. Hvis et bedrageri skal lykkes, skal det helst være lidt naive mennesker, de står særlig i skudlinjen. Jeg ved ikke, om hr. Hans Hækkerup betragter dem, der står for konfliktfondene, som sådanne naive personer, som et bedrageri skulle kunne lykkes over for.

Hvad er det så, hr. Hans Hækkerup vil? Han bebrejder regeringen, at den fremsætter et lovforslag, der inddrager konfliktfonde. Men så vidt jeg kunne høre på hr. Hans Hækkerup, ønsker han selv, at konfliktfonde skal inddrages. Lad os nu få det klart at vide. Hr. Hans Hækkerup beskylder os for politisk bedrageri, fordi vi medtager konfliktfonde i lovforslaget. Det skal erkendes, at det gjorde udvalget ikke. Vi har medtaget det. Men hvis hr. Hans Hækkerup nu selv erkender, at konfliktfondene skal med, er det ikke politisk bedrageri, men medvirken, og det straffes som bekendt lige så hårdt.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Når jeg taler om politisk bedrageri, er det bedrageri over for det flertal i folketinget, der pålagde justitsministeren at udarbejde et lovforslag. Det flertal sagde udtrykkelig, at forslaget skulle tage udgangspunkt i fondsudvalgets betænkning. Det lovforslag, ministeren kommer med, indeholder nogle helt andre ting. Det er det, jeg mener, når jeg kalder det politisk bedrageri.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg ved ikke, hvad det er for et flertal, hr. Hans Hækkerup taler om, der har pålagt os en fondslovgivning. Der var et lovforslag fremme, som socialdemokratiet havde fremsat, og ved behandlingen af det forslag erklærede regeringen, at man var parat til at fremsætte et lovforslag selv på et senere tidspunkt.